

عنوان مقاله:

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات جغرافیایی مناطق کوهستانی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

- دانشیار گروه برنامه ریزی، مدیریت و آموزش محیط زیست، دانشکده محیط زیست، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

- دانشجوی دکتری گروه برنامه ریزی، مدیریت و آموزش محیط زیست، دانشکده محیط زیست، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

امروزه بسیاری از تناقض های موضوع تاب آوری در حوزه مدیریت بحران از تفاوتها در شناخت مفهومی، روش شناسی، طراحی شاخصها جهت سنجش و ارائه الگویی برای ارزیابی آن ناشی می شود که برآیند آن سردرگمی در مطالعات تاب آوری است. هدف این مقاله؛ به طور خاص پس از بررسی مدل های تاب آوری اجتماعی در برخورد با پیامدهای سوانح، مطالعه و ارزیابی تاب آوری اجتماعی در مواجهه با مخاطرات محیطی در شهر همدان با استفاده از روش منتخب "مجموع میانگین انحراف از حد بهینه شاخص ها" است، به عبارتی در این تحقیق شاخص های تاب آوری اجتماعی روش انتخابی در مناطق چهارگانه شهر همدان بررسی و پس از مشخص شدن عدد نهایی آنها؛ نسبت عددی آن شاخص به حد بهینه (IIF) برآورد می شود؛ با جمع فواصل به دست آمده برای هر شاخص از مقدار بهینه (IIFs) می توان میزان فاصله تاب آوری اجتماعی از حد بهینه هر یک از مناطق شهر همدان را در قالب فاکتور ثانویه DSF محاسبه نمود، در ادامه تاب آوری اجتماعی شهر همدان از طریق میانگین عددی DSFs مناطق چهارگانه آن در قالب فاکتور نهایی تاب آوری اجتماعی URF محاسبه می شود، با برآورد URF و از طرفی مشخص بودن سطوح سنجش ارزیابی؛ سطح تاب آوری اجتماعی شهر مورد مطالعه از بین سطوح "تاب آور، نسبتا تاب آور، مستعد بحران، بحران آفرین و بحرانی" مشخص می گردد. در نهایت میزان کمی تاب آوری اجتماعی شهر همدان (URF) پس از بررسی شاخص های مرتبط و تعیین درصد آنها و همچنین اندازی گیری درصد تاب آوری در هر شاخص (IIF) و میزان تاب آوری اجتماعی هر منطقه (DSF) معادل ۰/۱۸۲۵ برآورد گردید که با توجه به سطوح سنجش مینا، نتایج به دست آمده بیانگر تاب آور بودن شهر همدان در حوزه اجتماعی است.

کلمات کلیدی:

تاب آوری اجتماعی، سوانح، شهر همدان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1665102>

